

Arrest

nr. 219 992 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 december 2014 een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt

op 2 juni 2015 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Dit is de bestreden beslissing:

“S., C. (...), Nationaliteit Marokko, Geboren op 15.02.1987, Verblijvende te (...), NN. (...)

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen op 27.03.2013 en dat u betekend werd op 27.03.2013 Overwegende dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd (cfr. R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013);

Overwegende dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet ingediend worden in het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post) en dit volgens artikel 74/12, §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of opschorting van uw inreisverbod dd. 27.03.2013 heeft aangevraagd. Bijgevolg kon uw aanvraag tot verblijf niet ingediend worden in het kader van de gezinshereniging. Tevens moeten de bijlage 19ter d.d 27.03.2013 en het attest van immatriculatie, afgeleverd door de gemeentelijke overheid ingetrokken worden.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13sexies) genomen op 27.03.2013. Ik meld u dat deze beslissing vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15.12.1980. Dit beroep dient bij ter post aangetekend schrijven worden ingediend, binnen de 30 dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en in een vijfde middel de schending van artikel 8 EVRM. Hij betoogt dat indien de aanvraag tot gezinshereniging in België wordt ingediend en verzoeker aan de voorwaarden van de gezinshereniging voldoet, de verwerende partij die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod moet beschouwen. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij de voorwaarden niet heeft onderzocht en louter stelt dat aan verzoeker het verblijfsrecht geweigerd wordt om reden dat er op 27 maart 2013 een inreisverbod jegens hem werd uitgevaardigd en dat verzoeker geen opheffing of opschorting heeft aangevraagd van desbetreffend inreisverbod.

2.2. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing in wezen aangeeft dat hij verzoekers aanvraag om, in functie van zijn Belgische kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet in aanmerking neemt omdat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod en hij dus geen dergelijke verblijfsaanvraag kan indienen. Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde evenwel reeds, met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, dat “de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet [mag] weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen” (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57).

2.3. Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verweerder een dergelijk onderzoek naar de “afhankelijkheidsverhouding” heeft doorgevoerd. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend niet verhindert dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en dat verweerder nagelaten heeft een deugdelijk onderzoek van zijn actuele, werkelijke en persoonlijke situatie te doen alvorens tot de bestreden beslissing te komen.

De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad benadrukt hierbij dat, aangezien de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verweerder verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van

een burger van de Unie alsnog zal dienen te behandelen en te beoordelen, niet kan worden gesteld dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij het ingestelde beroep.

Verzoeker maakt met zijn betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven.

De twee middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC